

Питакъс Лор - „Възходът на номер Девет“

Не е истина! Гледам бордовата карта в ръката си с едро напечатания номер на мястото ми и се питам дали Крейтън не го е избрал нарочно. Може и да е съвпадение, но по начина, по който се развиват събитията напоследък, нещо не вярвам много на съвпадения. Няма да се изненадам, ако се окаже, че мястото на Марина е зад мен на седми ред, а това на Елла отзад на десети. Но не, двете момичета се настаняват безмълвно до мен и трите започваме да оглеждаме внимателно качващите се пътници. Когато си преследван, трябва постоянно да си нащрек. Никой не знае кога може да се появят могадорианците.

Крейтън ще се качи последен, след като е огледал всички останали пътници и чак когато се увери, че нищо не ни застрашава на самолета.

Вдигам щората на прозореца и наблюдавам наземния екипаж, който се суети насамнатам под самолета. Очертанията на Барселона се мерзелят в далечината.

Коляното на Марина се тресе бясно до моето. Много ѝ се събра напоследък – битката при езерото вчера срещу армия от могадорианци, смъртта на нейния сепан, намирането на сандъка ѝ, а и това, че сега за пръв път може би от десет години насам напуска града, в който е преминало детството ѝ.

Нервна е.

– Всичко наред ли е? – питам я.

Пред очите ми пада кичур руса коса и ме стряска. Бях забравила, че я боядисах сутринта. Това е само една от многото промени през последните четирийсет и осем часа.

– Всички изглеждат нормално – прошепва Марина с поглед върху претъпканата пътека между редовете. – В безопасност сме, поне така ми изглежда.

– Добре, но не това имах предвид.

Леко я настъпвам по крака и тя спира да тресе коляно. Хвърля ми бърза извинителна усмивка, преди да продължи да оглежда зорко един по един качващите се пътници. След няколко секунди коляното ѝ започва отново да подскача. Аз само поклащам глава. Жал ми е за Марина. Живяла е затворена в усамотено сиропиталище със сепан, който не е искал да я обучава. Бил е загубил реалната представа за нещата и най-вече за това защо сме тук на Земята. Правя всичко възможно да ѝ помогна, да запълня празнините. Мога да я науча как да контролира силата си и кога да използва своите развиващи се завети. Като начало се опитвам да ѝ покажа, че може да ми се довери.

Могадорианците ще си платят за това, което сториха. За това, че ни отнеха толкова много от онези, които обичахме, тук на Земята, както и на Лориен. Моята лична мисия е да ги унищожа до последния от тях и да се уверя, че Марина също е отмъстена. Тя току-що загуби не само своя най-добър приятел Ектор там, на езерото, но също както се случи и с мен, убиха пред очите ѝ нейния сепан. Това е нещо, което винаги ще помним.

– Как е там долу, Шест? – Елла се привежда към мен през Марина.

Поглеждам отново през прозореца. Мъжете под самолета правят последни проверки и започват да прибират машинариите си.

– Засега всичко е наред.

Мястото ми е точно над крилото, което ме успокоява донякъде. Неведнъж се е налагало да използвам заветите си, за да измъквам пилота от критична ситуация. Веднъж, когато летяхме над южната част на Мексико, използвах телекинезата си, за да изместя самолета няколко градуса надясно само секунди преди да се разбием в билото на една планина. Миналата година спасих сто двама и четирима пътници при една ужасна гръмотевична буря над Канзас, като обвих самолета в непроницаем облак от студен въздух. Изстреляхме се през бурята като куршум през въздушен балон.

Когато наземният екипаж се премества на следващия самолет, проследявам погледа на Елла, която се взира в началото на пътеката. Къде ли е той? Поглеждам наново към крилото и оглеждам внимателно района за най-малкото необичайно нещо.

Навеждам се и пхам раницата си под седалката. Всъщност тя е празна и лесно се сгъва отдолу. Крейтън ми я купи на летището. И трите трябва да изглеждат като обикновени тийнейджърки, казва той, като гимназистки на екскурзия. Затова и в скута на Елла лежи учебник по биология.

– Шест? – Марина ме гледа въпросително. Чувам как закопчава и разкопчава предпазния си колан.

– Какво?

– Ти си летяла и преди, нали?

Марина е само една година по-голяма от мен, но със сериозния си замислен поглед и с новата си елегантна прическа с коса, която едва покрива раменете, може лесно да мине за по-голяма. Точно сега обаче тя гризе нокти и притиска колене към гърдите си като уплашено дете.

– Да – отговарям. – Не е толкова страшно. Всъщност веднъж като се отпуснеш, си е направо страхотно.

Докато седя сега в самолета, мислите ми се връщат към моя сепан, Катарина. Не че някога сме летели с нея. Веднъж, когато бях на девет, налетяхме на могадорианец на една алея в Кливлънд и едва се измъкнахме, и двете ужасени и покрити с дебел слой пепел. След този случай се преместихме в Южна Калифорния. Разнебитената ни дървена двуетажна къща беше близо до плажа, буквално в сянката на международното летище на Лос Анджелис. Стотици самолети прелитаха с рев над главите ни всеки час и винаги точно когато Катарина ме обучаваше, или през малкото свободно време, когато бях с единствената си приятелка, която имах – едно кльощаво момиче от съседната къща, на име Ашли.

Живях под тези самолети в продължение на седем месеца. Те бяха будилникът ми сутрин и ревяха буквално в ушите ми при изгрев слънце. Нощем бяха зловещи призраци, които ме караха да стоя будна, готова да скоча от леглото и да се метна за секунди в колата. И тъй като Катарина не ми даваше да се отдалечавам много от къщата, следобедите ми също минаваха под грохота на самолетите.

През един от тези следобеди, когато вибрациите от един такъв огромен самолет разлюляха лимонадата в пластмасовите ни чаши, Ашли каза:

– Следващия месец ще ходим с мама при дядо и баба. Нямам търпение да отидем! Ти някога летяла ли си със самолет?

Ашли обичаше да разказва къде е ходила и какво е правила с родителите си. Знаеше, че двете с Катарина не напускахме често къщата, и обичаше да се перчи.

– Не точно – отвърнах.

– Какво искаш да кажеш с това „не точно“? Или си летяла, или не. Кажи си, че не си.

Помня как лицето ми пламна от смущение. Презизвикателството ѝ ме жегна дълбоко.

– Ами не, не съм – промълвих най-накрая.

Искаше ми се да ѝ кажа, че съм била на нещо много по-голямо, нещо много по-внушително от някакъв малък самолет. Исках тя да разбере, че съм дошла на Земята с кораб от друга планета, наречена Лориен, и че с него сме изминали повече от сто милиона мили. Но не го направих, защото знаех, че Лориен трябва да остане в тайна.

Ашли ми се изсмя. Без да се сбогува, тя си тръгна да посрещне баща си от работа.

– Защо никога не сме пътували със самолет? – попитах вечерта Катарина, докато тя надничаше зад щорите на прозореца в стаята ми.

– Шест – каза тя и после се поправи. – Искам да кажа, Вероника. За нас е твърде опасно да пътуваме със самолет. Там ще сме като в капан. Нали знаеш какво ще стане, когато

на хиляди метри над земята разберем, че могадорианците са ни проследили до самолета?

Много добре знаех какво щеше да стане. Можех да си представя хаоса, писъците на другите пътници, които залягат под седалките, когато по пътеката нахлуят неколцина огромни извънземни войници с мечове. Но това не можеше да ме накара да престана да искам нещо толкова нормално, толкова човешко, като това да прелетя със самолет от един град до друг. Бях прекарала цялото си време на Земята, без да мога да върша нещата, които другите деца на моята възраст приемаха просто за даденост. Ние дори не се задържахме на едно място достатъчно дълго, за да се запозная с други деца. Ашли беше първото дете, което Катарина изобщо допусна до дома ни. Понякога, както беше в Калифорния например, дори не ходех и на училище, ако Катарина преценеше, че така е по-безопасно.

Разбира се, бях наясно защо се налага всичко това. Обикновено не ми пукаше много. Но Катарина усети, че надутите стойки на Ашли ме бяха наранили дълбоко. През следващите няколко дена мълчанието ми вероятно я размекна, защото за моя изненада тя купи два двупосочни билета до Денвър. Нямаше значение докъде щяхме да летим – тя знаеше, че искам просто да го изживея.

Нямах търпение да се похваля на Ашли.

В деня на полета обаче, докато стояхме пред летището, Катарина започна да се колебае. Изглеждаше притеснена. Прекара пръсти през късата си черна коса. Беше я боядисала предишната вечер, точно преди да си направи нова лична карта. Край нас по тротоара мина семейство с три деца, влачейки тежките си куфари, а вляво от мен една разплакана майка се сбогуваше с двете си дъщери. Исках само да бъда като тях, да съм част от тази обикновена сцена. Катарина оглеждаше хората около нас, докато аз се въртах нетърпеливо до нея.

– Не – каза накрая. – Няма да ходим никъде. Съжалявам, Вероника, не си струва.

Мълчахме през целия път на връщане, оставихме ревящите двигатели на самолетите над главите ни да говорят вместо нас. Когато стигнахме нашата улица и излязохме от колата, видях Ашли да седи на стъпалата пред къщата ми. Тя ме изгледа, докато вървахме към къщи, и аз я видях как изрича безмълвно думата *лъжкиня*. Унижението беше твърде голямо, за да го понеса.

Всъщност аз си бях наистина лъжкиня. Каква ирония! Откакто бях дошла на Земята, само това правех, лъжех. Лъжех за името си, откъде съм, къде е баща ми, за това защо не мога да остана да спя в къщата на някое друго момиче – всичко, което знаех, беше да лъжа и това бе причината да съм жива.

А Ашли ме нарече лъжкиня точно когато за пръв път казвах истината, и това направо ме вбеси. Втурнах се към стаята си, затръшнах вратата и ударих с все сила стената.

За мое учудване юмрукът ми мина през нея.

Катарина нахлу с трясък през вратата, готова за атака, с кухненския нож в ръка. Чувайки шума, бе решила, че това са могадорианци. Когато съзря какво съм направила със стената, й стана ясно, че нещо в мен се е променило. Тя отпусна ножа и се усмихна.

– Днес не беше денят, в който да се качиш на самолет, но пък е денят, в който ще започне твоето обучение.

И сега, седем години по-късно, когато седя в този самолет с Марина и Елла, в ушите ми звучи гласът на Катарина. „Там ще сме като в капан.“ Но вече съм готова за онова, което ме очаква, и то по начин, по който Катарина и аз тогава не бяхме.

Оттогава бях пътувала десетки пъти и всичко е било наред. Но днес за пръв път го правя, без да се промъквам на борда с помощта на завета ми, който ме прави невидима. Знам, че сега съм много по-силна. И ставам все по-силна с всеки изминал ден. Ако сега се случеше към мен да се втурнат от предната част на самолета банда могадориански

войници, този път няма да се изправят срещу едно покорно момиче. Известно ми е на какво съм способна – сега съм войник, воин. Аз съм някой, от когото трябва се страхуват, а не да наранят.

Марина отпуска колене и се изправя, като издиша продължително. Прошепва едва чуто:

– Страх ме е. Иска ми се вече да сме във въздуха.

– Ще се оправиш – казвам ѝ тихо.

Тя се усмихва и аз ѝ връщам усмивката. Вчера на бойното поле Марина се показва като силен съюзник с удивителни завети. Тя може да диша под вода, да вижда в тъмното, да лекува болните и ранените. Както всички гардове, и тя притежава телекинеза. И понеже двете сме много близки като номера – аз съм номер Шест, а тя е номер Седем, – връзката ни е специална. Когато заклинанието все още беше в сила и трябваше да ни убиват поред, могадорианците би трябвало да убият първо мен, за да стигнат до нея. Но те никога нямаше да успеят да го направят.

Елла седи безмълвна от другата страна на Марина. Все още очакваме Крейтън и тя разтваря учебника по биология, който лежи в скута ѝ, и се визира в страниците. При целия фарс, който разиграваме, не е нужна чак такава концентрация и когато се навеждам към нея, за да ѝ го кажа, виждам, че тя изобщо не чете. Опитва се да обърне страницата с телекинезата си, но не се получава.

Елла е това, което Крейтън нарича Аетернус – някой, който е роден със способността да променя възрастта си. Но все още е твърде млада и нейните завети още не са се развили. Няма търпение и иска това да се случи още сега, но то ще стане, когато му дойде времето.

Елла е дошла на земята с друг кораб, за който си няхах и идея, че съществува, докато Джон Смит – номер Четири, не ми каза, че го е видял във виденията си. Била е още бебе, което означава, че сега трябва да е почти на дванайсет. Крейтън твърди, че той е неофициално нейният сепан, защото не е имало време да го назначат за такъв. Той, както и останалите сепани, има задължението да помага на Елла да развие своите завети. Каза ни още, че на борда на кораба е имало малко стадо химери, животни от Лориен, които могат да променят формата си и да участват в битките редом с нас.

Радвам се, че тя е тук. След като умряха номер Едно, Две и Три, останахме само шестима. С Елла ставаме седем. Седем носи късмет, ако вярвате в тези неща. Аз не. Вярвам само в силата.

Най-после виждам Крейтън да се промъква по пътеката с черно куфарче в ръка. Носи тъмни очила и кафяв костюм, който изглежда твърде голям за него. Под решителната му брадичка се мъдри синя папийонка. Предполага се, че той е нашият учител.

– Здравейте, момичета. – Той се спира до нас.

– Здравейте, господин Колинс – отговаря Елла.

– Самолетът е пълен – намесва се Марина.

Това е код, който няма да направи впечатление на никого от самолета. За да му покажа, че всичко долу на земята изглежда нормално, аз казвам:

– Ще се опитам да поспя.

Той кимва и заема мястото си точно зад Елла. Привежда се между нея и Марина и казва:

– Ако обичате, използвайте разумно времето си на самолета. Учете.

Това означава: продължавайте да сте нашрек.

Когато за пръв път видях Крейтън, не знаех какво да мисля за него. Той е мрачен и сприхав, но, изглежда, има голямо сърце и познанията му за света и текущите събития са невероятни. Официално или не, той приема ролята си на сепан напълно сериозно.

Казва, че би дал живота си за всяка една от нас. Би направил всичко, за да разгромим могадорианците, всичко, за да бъдем отмъстени. Вярвам му безусловно.

Този полет за Индия обаче хич не ми се нрави. Искях да се върна в Щатите колкото е възможно по-скоро, да бъда отново при Джон и Сам. Но вчера, когато стояхме отгоре на бента и гледахме сечта в езерото, Крейтън ни каза, че Сетракус Ра, могъщият могадориански водач, скоро ще бъде на Земята, ако не е вече тук. Пристигането му е знак, че могадорианците са разбрали, че сме заплаха и трябва да очакваме да засилят действията си, за да ни убият. Сетракус е повече или по-малко непобедим. Само Питакъс Лор, най-могъщият от всички лориенски старейшини, би могъл да го разгроми. Бяхме ужасени. Ако беше наистина непобедим, какво щяхме да правим всички ние? Когато Марина му зададе този въпрос и го попита колко от нас биха имали шанса да го победят, Крейтън ни поднесе още по-шокиращи новини, познанията, които са поверени на всички сепани. За един от гардовете – един от нас – се предполагаше, че има способностите на Питакъс. Един от нас трябваше да порасне и да стане силен колкото е бил той, за да може да победи Сетракус. Можехме само да се надяваме, че това не е бил Едно, Две или Три, че това е някой от тези, които все още са живи. Ако е така, имахме шанс.